16/08/2019

Αρχιεπ. Μακάριος: “Τα παιδιά έχουν μία δίψα…”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Συνέντευξη εφ’ όλης της ύλης έδωσε στην εφημερίδα της Ομογένειας “Νέος Κόσμος” ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας, κ. Μακάριος. Ο κ. Μακάριος απηύθυνε για μία ακόμα κάλεσμα προς τους νέους να έρθουν στους κόλπους της εκκλησίας και της ορθόδοξης πίστης και υποστήριξε ότι είναι πολύ σημαντικό η εκκλησία να αποκτήσει εξωστρέφεια.

“Θα κινηθώ σύμφωνα με τις δικές τους ανάγκες γιατί αν δεν τους ακούσω δεν μπορώ εγώ να βγάλω ένα απόφθεγμα, σαν φαρμακευτική συνταγή. Για να δώσεις φάρμακο πρέπει να ξέρεις την ασθένεια, γιατί αν δεν την ξέρεις δεν μπορείς να θεραπεύσεις. Θέλω να τους ακούσω. Αυτός είναι και ο σκοπός που θα γίνουν τα κατά τόπους συνέδρια νεολαίας τον ερχόμενο Φλεβάρη στη Βρισβάνη, στην Πέρθη, στο Σίδνεϊ, στην Αδελαΐδα και στη Μελβούρνη. Θα μαζευτούν τα παιδιά και θα μετέχω στις συνάξεις τους προσωπικά για να διαπιστώσω τι θέλουν, τι τους λείπει. Όλοι λένε ότι φύγανε τα παιδιά. Φύγανε, εντάξει. Γιατί φύγανε; Δεν μου αρέσει να ρωτάω γιατί έγιναν τα λάθη του παρελθόντος, αλλά πώς να τα διορθώσουμε, τι να κάνουμε για να επιστρέψουν” τόνισε χαρακτηριστικά. Και

πρόσθεσε μεταξύ άλλων:

“Η Ορθόδοξη Εκκλησία σου διδάσκει έναν τρόπο ζωής. Αυτός ο τρόπος ζωής είναι σκέτος πολιτισμός. Δηλαδή αν κάποιος ζήσει όπως λέει το Ευαγγέλιο και ο Χριστός, ζει μία ζωή ιδανική. Για παράδειγμα, ένα παιδί που πιστεύει στον Χριστό, που έχει δηλαδή πνευματικό υπόβαθρο, δεν θα πάει ποτέ στα ναρκωτικά, διότι εκ πεποιθήσεως, δεν μπορεί να το κάνει. Ένα παιδί που πιστεύει στον Χριστό δεν θα εναντιωθεί στη μάνα του και στον πατέρα του, διότι δεν το λέει αυτό ο Χριστός, δεν είναι στην πεποίθησή μας, δεν είναι στον πολιτισμό της Εκκλησίας αυτό το πράγμα. Ε! αυτό θέλω να μάθουν τα παιδιά μας, αυτόν το συγκεκριμένο τρόπο ζωής που είναι σκέτος πολιτισμός, άνεση καρδιάς και ελευθερία, είναι μία εσωτερική δύναμη. Και εμείς θα τους το πούμε. Αυτό που μου είπαν όλοι όταν ανακοινώθηκε ότι θα έρθω στην Αυστραλία ήταν ότι έχουμε χάσει μία γενιά. Τα παιδιά ωστόσο έχουν μία δίψα, μου έγραψαν και email, επικοινώνησαν και επικοινωνούν μαζί μου και μέσω Instagram”.

Διαβάστε το σχετικό δημοσίευμα

Η επίσκεψη του Αρχιεπισκόπου στα γραφεία του «Νέου Κόσμου» δεν ήταν απλώς μία ιστορική στιγμή στην 60χρονη «ζωή» της εφημερίδας όλης της ομογένειας της Αυστραλίας. Ήταν, επίσης, η καταλληλότερη ευκαιρία να γνωρίσουμε από κοντά και να θέσουμε στον Σεβασμιότατο Αρχιεπίσκοπο Μακάριο μία σειρά από ζητήματα που γνωρίζουμε ότι απασχολούν τους ομογενείς, των οποίων ο «Νέος Κόσμος» είναι πολλές φορές δέκτης των ανησυχιών τους.

Ήταν επίσης μία ευχάριστη έκπληξη, καθώς όπως θα έχουν διαπιστώσει μέχρι τώρα οι ομογενείς που γνώρισαν από κοντά τον ηγέτη της Ορθόδοξης Ελληνικής Εκκλησίας της Αυστραλίας, ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος είναι ένας άνθρωπος πνευματικός, με χιούμορ, καλοσύνη και ταπεινοφροσύνη, πολύ καλός και παρατηρητικός ακροατής αλλά και πρόθυμος να δουλέψει για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει ο ελληνισμός της Αυστραλίας.

Αυτό που επίσης είμαι σίγουρη ότι θα έχουν ήδη διαπιστώσει οι ομογενείς είναι η εξωστρέφεια που θέλει να εισάγει στην εκκλησία μας και το γεγονός ότι είναι αποφασισμένος να προσπαθήσει να φέρει τους νέους κοντά της.

Αυτό το θέμα και εννοούμε το κάλεσμα και η προσπάθεια επαναφοράς της νέας γενιάς στους κόλπους της εκκλησίας και της ορθόδοξης πίστης ήταν και αυτό που κυριάρχησε στην συνέντευξη που παραχώρησε στο «Νέο Κόσμο».

Επίσης αναφέρθηκε και σε άλλα θέματα, όπως είναι η αυστραλιανή κοινωνία, τις εκτιμήσεις του για τα κοινωνικά προβλήματα της ομογένειας, αλλά και ζητήματα

και διλήμματα ηθικής δεοντολογίας.

Παραθέτουμε την συνέντευξη ως διεξήχθη.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

-Ποια είναι τα σχέδιά σας για την προσέγγιση των νέων που έχουν απομακρυνθεί από την Εκκλησία;

Θα κινηθώ σύμφωνα με τις δικές τους ανάγκες γιατί αν δεν τους ακούσω δεν μπορώ εγώ να βγάλω ένα απόφθεγμα, σαν φαρμακευτική συνταγή. Για να δώσεις φάρμακο πρέπει να ξέρεις την ασθένεια, γιατί αν δεν την ξέρεις δεν μπορείς να θεραπεύσεις. Θέλω να τους ακούσω. Αυτός είναι και ο σκοπός που θα γίνουν τα κατά τόπους συνέδρια νεολαίας τον ερχόμενο Φλεβάρη στη Βρισβάνη, στην Πέρθη, στο Σίδνεϊ, στην Αδελαΐδα και στη Μελβούρνη. Θα μαζευτούν τα παιδιά και θα μετέχω στις συνάξεις τους προσωπικά για να διαπιστώσω τι θέλουν, τι τους λείπει. Όλοι λένε ότι φύγανε τα παιδιά. Φύγανε, εντάξει. Γιατί φύγανε; Δεν μου αρέσει να ρωτάω γιατί έγιναν τα λάθη του παρελθόντος, αλλά πώς να τα διορθώσουμε, τι να κάνουμε για να επιστρέψουν.

Το 2021 θα κάνουμε το Παναυστραλιανό συνέδριο. Πρέπει να τα δω τα παιδιά για να τους πω ότι εσείς πρέπει να το οργανώσετε. Δηλαδή να τα παρακινήσω, να τα ενημερώσω ότι είναι δικό τους το συνέδριο. Να τους ενημερώσω ότι εγώ θα αναλάβω τη δαπάνη, θα είμαι κοντά τους, θα τα ακούσω. Δεν είμαι αρνητικός επίσης στο να πλησιάσω οργανώσεις νέων από την ευρύτερη ομογένεια. Θα απευθυνθούμε σε όλους. Ήδη σήμερα είχα συνάντηση με την επιτροπή των φοιτητών του Πανεπιστημίου της Μελβούρνης.

-Πώς βλέπετε τους νέους μας, τι σας λένε;

Αυτό που μου λένε, και δεν ξέρω αν είναι της στιγμής ή είναι όντως μία πεποίθηση, είναι ότι είναι ενθουσιασμένοι. Τους αρέσει αυτή η αλλαγή και μου λένε ότι «είμαστε δίπλα σου και έτοιμοι να σε ακούσουμε και να σε ακολουθήσομε». Τους παρακάλεσα να μετέχουν και μου επιβεβαίωσαν ότι θα το κάνουν. Από εκεί θα αρχίσουμε να μπαίνουμε και σε περισσότερες λεπτομέρειες, όπως για παράδειγμα «γιατί δεν έρχεστε στην εκκλησία, όσοι δεν έρχεστε». Αν και αυτό που έχω να παρατηρήσω είναι ότι δεν διαπίστωσα ότι δεν έχουμε νέους στις εκκλησίες μας. Υπάρχουν πολλοί. Έχω ωστόσο μία επιφύλαξη για το αν πάνε συνέχεια ή ήρθαν για να δουν τον νέο Αρχιεπίσκοπο.

-Η Εκκλησία αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής κουλτούρας για τους νέους μας. Πιστεύετε ότι αυτό είναι αρκετό;

Το θέμα της πίστης είναι πολύ σημαντικό πέρα από το εθνικό κομμάτι. Η Ορθόδοξη Εκκλησία σου διδάσκει έναν τρόπο ζωής. Αυτός ο τρόπος ζωής είναι σκέτος πολιτισμός. Δηλαδή αν κάποιος ζήσει όπως λέει το Ευαγγέλιο και ο Χριστός, ζει μία ζωή ιδανική. Για παράδειγμα, ένα παιδί που πιστεύει στον Χριστό, που έχει δηλαδή πνευματικό υπόβαθρο, δεν θα πάει ποτέ στα ναρκωτικά, διότι εκ πεποιθήσεως, δεν μπορεί να το κάνει. Ένα παιδί που πιστεύει στον Χριστό δεν θα εναντιωθεί στη μάνα του και στον πατέρα του, διότι δεν το λέει αυτό ο Χριστός, δεν είναι στην πεποίθησή μας, δεν είναι στον πολιτισμό της Εκκλησίας αυτό το πράγμα. Ε! αυτό θέλω να μάθουν τα παιδιά μας, αυτόν το συγκεκριμένο τρόπο ζωής που είναι σκέτος πολιτισμός, άνεση καρδιάς και ελευθερία, είναι μία εσωτερική δύναμη. Και εμείς θα τους το πούμε. Αυτό που μου είπαν όλοι όταν ανακοινώθηκε ότι θα έρθω στην Αυστραλία ήταν ότι έχουμε χάσει μία γενιά. Τα παιδιά ωστόσο έχουν μία δίψα, μου έγραψαν και email, επικοινώνησαν και επικοινωνούν μαζί μου και μέσω Instagram.

Εγώ δεν ψάχνω οπαδούς για την εκκλησία αλλά λυπούμαι όταν τα παιδιά μας χάνουν το δρόμο τους.

Πρέπει να γίνουμε εξωστρεφείς και έχω ιδέες για το μέλλον. Θα κάνω κάποιες ανακοινώσεις φέτος ανήμερα στη γιορτή μου 19 Ιανουαρίου.

-Από τις μέχρι τώρα επαφές σας με το ποίμνιό σας ποιο πιστεύετε ότι είναι το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο Ελληνισμός της Αυστραλίας;

Δεν είναι σε όλα τα μέρη το ίδιο. Εδώ στη Μελβούρνη το μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα είναι νομίζω τα ναρκωτικά και είναι κάτι το οποίο δεν είχε υποπέσει στην αντίληψή μου. Αλλά συνήθως την ώρα που δίνω το αντίδωρο ή την ώρα που με χαιρετούν οι άνθρωποι λέω μία κουβέντα με τον καθένα, και εκεί, επιτρέψτε μου να χρησιμοποιήσω τον όρο, αλιεύω, με την καλή έννοια. Αυτό λοιπόν που συνειδητοποίησα είναι ότι εδώ στην Μελβούρνη και στην ευρύτερη περιοχή το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι τα ναρκωτικά και είναι κάτι το οποίο με εξέπληξε, διότι στην Ελλάδα σήμερα είναι πολύ παρωχημένο. Μπορώ να μπω στον συλλογισμό για το ποια είναι η αιτία αυτού του προβλήματος και μέσα σ’ αυτόν τον συλλογισμό να επιρρίψω ευθύνες και στον εαυτό μου που εκπροσωπώ την Εκκλησία. Γιατί, φαντάζομαι, αν και εμείς είχαμε πιο εντατικό αγώνα, τα παιδιά μας δεν θα πήγαιναν στα ναρκωτικά. Άρα, πρέπει να ενεργοποιηθούμε και ως Εκκλησία και ως οικογένεια. Η οικογένεια παίζει ένα πάρα πολύ σημαντικό ρόλο

στην πορεία των παιδιών και των νέων και πρέπει να δουλέψει πάρα πολύ όπως πρέπει να δουλέψει και η Εκκλησία μέσα στην οικογένεια και χωριστά με τους νέους για να το περιορίσουμε. Κάτι συγκεκριμένο δεν έχω σκεφτεί ακόμα γιατί τώρα συνειδητοποιώ το πρόβλημα.

-Εξαρχής κάνατε λόγο για την ενότητα και αποκατάσταση των αντικανονικών Εκκλησιών. Αρχίσατε άμεσα αυτήν την διαδικασία. Υπάρχουν νεώτερα σ' αυτή σας την προσπάθεια;

Οι σχισματικές Εκκλησίες ήταν κάποτε το μεγαλύτερο πρόβλημα, όμως και ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός, με τον τρόπο του, κατάφερε να κάνει πάρα πολλά πράγματα στο κομμάτι αυτό και οι κατά τόπους βοηθοί Επίσκοποι της Αρχιεπισκοπής εργάστηκαν με μεγάλη εκκλησιαστική ευσυνειδησία, συμπεριλαμβανομένων και των δύο παρόντων. Τα πράγματα φαίνεται ότι πάνε κάπως καλύτερα. Με την έλευσή μου εδώ κάποιοι με προσέγγισαν και ζήτησαν αποκατάσταση. Ήρθαν και με είδαν. Έθεσα κάποιες προϋποθέσεις και έθεσα ένα χρονικό περιθώριο. Βλέπω ότι αυτά τα οποία ζήτησα άρχισαν να τα τηρούν επακριβώς, χωρίς καμία παρέκκλιση. Αν αυτοί τηρήσουν αυτά που υποσχέθηκαν, θα τηρήσω και εγώ αυτά που υποσχέθηκα. Και θα τους εντάξω στην κανονική εκκλησία. Υπάρχει αγάπη, βούληση και διάθεση από πλευράς μου. Και αυτό είναι σημαντικό. Παλαιότερες προσπάθειες δεν καρποφόρησαν. Τώρα ίσως να είναι και η ώρα του Θεού. Βλέπω ότι υπάρχει καλή διάθεση από όλες τις πλευρές. Γι' αυτό κι εγώ θα δημιουργήσω τις προϋποθέσεις να ενωθούμε γιατί οι Έλληνες και οι ορθόδοξοι βέβαια, δεν έχουμε την πολυτέλεια να είμαστε χωρισμένοι.

-Υπάρχει κάποιος λόγος που δεν επισκέπτεσθε καμία εκκλησία της Ελληνικής Κοινότητας Μελβούρνης στο πλαίσιο της παρούσας περιοδείας σας;

Να σας πω την αλήθεια, δεν το έχω συνειδητοποιήσει. Επειδή δεν ήξερα τις εκκλησίες εδώ, είπα στους επισκόπους, «όπου μου πείτε θα πάω, εσείς κανονίστε το πρόγραμμα». Δεν έκανα καμία παρέμβαση σ' αυτό, μόνο επειδή είναι οι μέρες του Δεκαπενταυγούστου κάθε πρωί ζήτησα να σηκώνομαι και να λειτουργώ. Και λειτουργώ κάθε πρωί στον Αγ. Ευστάθιο ως απλός ιερεύς. Δεν υπήρχε σκοπιμότητα σε αυτό και στην επόμενη επίσκεψή μου στη Μελβούρνη θα επισκεφθώ οπωσδήποτε εκκλησίες της Κοινότητας.

-Ποια είναι η άποψη που έχετε δημιουργήσει μέχρι τώρα για την αυστραλιανή κοινωνία;

Ίσως να είναι λίγο νωρίς να κρίνω, αλλά έχω την εντύπωση ότι η Αυστραλία έχει βυθιστεί σε μία διαδικασία εντυπωσιασμού και άγεται και φέρεται από αυτήν την

ιδέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του φιλελευθερισμού. Ωστόσο, αν ψάξετε κατά βάθος θα δείτε ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα, ούτε πολύ φιλελεύθερα είναι, ούτε και πολύ ανοιχτή είναι η Αυστραλία προς τα έξω, και αυτό είναι κάτι το οποίο θα την βλάψει στο μέλλον. Δηλαδή, μιλά για φιλελευθερισμό και λέει ναι, στις εκτρώσεις μέχρι τον ένατο μήνα, ναι στην ευθανασία που θεσπίστηκε εσχάτως στη Βικτώρια. Αυτό δεν είναι δείγμα πολιτισμού. Το να λες από τη μια μεριά ναι στις εκτρώσεις και στην ευθανασία και από την άλλη εγώ που είμαι Αρχιεπίσκοπος και έχω ανάγκη να φέρω κληρικούς να μην μπορώ να τους φέρω διότι το κράτος δεν δίνει βίζες, αυτό είναι ένα θέμα που δεν μοιάζει με ελευθερία και ανθρώπινα δικαιώματα. Τι φιλελευθερισμός είναι αυτός; Τι ανθρώπινα δικαιώματα είναι αυτά;

-Τι γνώμη έχετε για τον διάλογο με τις άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες;

Έχουμε πολύ καλή σχέση με τις Ορθόδοξες Εκκλησίες άλλων Εθνών και θα συνεχίσουμε. Ο διάλογος είναι υποστατικό γνώρισμα της εκκλησίας. Παρ’ ότι κάποιοι φονταμενταλιστές μας κατηγορούν ότι κάνουμε διάλογο με τους καθολικούς ή τους μουσουλμάνους, αλλά τον κάνουμε αφού αυτή είναι η υπόστασή μας ως Ορθοδόξων χριστιανών. Πως να γίνει; Δεν γίνεται χωρίς διάλογο.

-Αν κάποιος από το ποίμνιό σας έχει αποφασίσει να κάνει ευθανασία και ζητήσει να μεταλάβει, ο ιερέας σας τι θα κάνει αν γνωρίζει την απόφαση αυτού του ατόμου, θα τον/την μεταλάβει;

Φυσικά, η θεία κοινωνία δεν είναι βραβείο αγιότητας, δηλαδή για να λάβει κάποιος τη θεία κοινωνία δεν πρέπει να είναι άγιος, γιατί αν είσαι άγιος δεν την χρειάζεσαι. Γι’ αυτό όταν κοινωνούμε έναν άνθρωπο του λέμε ‘εις άφεση αμαρτιών και ζωή αιώνιον’. Ιδιαίτερα γι’ αυτόν τον άνθρωπο που βρίσκεται σε αυτό το στάδιο, νομίζω ότι η θεία κοινωνία θα αποτελέσει ένα εφόδιο μήπως και φωτιστεί, να καταλάβει ότι αυτό που πάει να κάνει δεν είναι η καλύτερη επιλογή. Ο κληρικός μας δεν θα αρνηθεί να του δώσει την θεία κοινωνία.

-Υπάρχει κάποια σκέψη να αλλάξει το υπάρχον καθεστώς όσον αφορά την εκφώνηση επικήδειων από συγγενή του θανόντα κατά την διάρκεια της κηδείας;

Υπήρχε μία ποιμαντική μέριμνα και το καταλαβαίνω. Στην Ελλάδα που επιτρέπεται η εκφώνηση επικήδειων από μέλη της οικογένειας ή φίλους, πολλές φορές έλεγα καλύτερα να μην έκαναν επικήδειο, γιατί τον νεκρό με τα λόγια τους αντί να τον επαινέσουν τον έκαναν ρεζίλι. Οι άνθρωποι κάποιες φορές πάνω στον ενθουσιασμό τους ή στη συγκίνησή τους, λένε άρρητα ρήματα. Πρέπει όμως να πω ότι τώρα το μαθαίνω ότι δεν επιτρέπεται η εκφώνηση επικηδείων από λαϊκούς. Θα το κοιτάξω και αν είναι αίτημα των ανθρώπων και οι αρχιερείς συμφωνήσουν και οι ιερείς

εξασφαλίσουν ότι αυτός που θα μιλήσει θα ξέρει τι θα πει για να μην γελοιοποιήσουμε τη μνήμη του νεκρού. Θα το δούμε.

-Το μήνυμά σας στον ελληνισμό.

Να είμαστε κοντά στην Εκκλησία, να μην ξεχνάμε από πού ξεκινήσαμε και να είμαστε όλοι μαζί αγαπημένοι και ενωμένοι.